

Erklæring bliver at indsende med Sagens Akter til Høiesteret.

§ 241.

De til Nævningerne stillede Spørgsmaal og de paa disse afgivne Svar tilføres Tingbogen, hvori ligeledes den affagte Dom og Grundene for samme indføres.

Kapitel 6.

Om Beviset i Straffelager.

§ 242.

For alt det, som nødvendig hører med til den i Anklagekjendelsen betegnede Forbrydelses Begreb, skal der føres Bevis. Det samme finder Anvendelse, forsaavidt der i Henhold til § 216 stilles Spørgsmaal, hvorved der afviges fra Anklagekjendelsen. Mangler der aldeles Bevis for en nødvendig Bestanddel af Forbrydelsen, bliver Sagen ikke at forelægge Nævningerne, men den Anklagede frifindes, medmindre det, hvorfor Bevis er tilveiebragt i og for sig udgjør en sær egen Forbrydelse, for hvilken den Anklagede kan sældes efter For skrifterne i § 228.

§ 243.

Bevis maa kun føres angaaende Punkter, som vedkomme den Forbrydelse, der lægges Anklagede til Last, men ikke angaaende Handlinger eller Udsagn af den Anklagede eller Andre, som ikke umiddelbart vedkomme den foreliggende Sag, medmindre de Punkter, som ere dennes Gjenstand, kunne bevises derved, at saadanne Handlinger eller Udsagn oplyses. Bliver der af denne Grund gjort Indsigelse mod et fremsat Spørgsmaal eller mod et Dokument eller anden fremlagt Gjenstand, maa den, der vil føre Beviset, paavise Forbindelsen mellem det omtvistede Bevismiddel og Sagens Gjenstand.

§ 244.

Bevisbyrden paahviler Overanklageren med Hensyn til Forbrydelsens Tilværelse og den Anklagedes Skyld, hvortilmod det ikke paaligger ham at bevise, at saadanne særegne Forhold, hvis Tilværelse vilde ophæve eller nedsætte Straffskylden, ikke ere tilstede.

§ 245.

Intet maa godtgjøres ved et middelbart eller fjernere Bevis, naar et umiddelbart eller nærmere kan tilveiebringes. Indholdet af et Dokument maa saaledes ikke godtgjøres ved Vidner, medmindre det kan paavises, at Dokumentet ikke kan staves tilstede, og tidligere Udsagn af et Vidne i Reglen ikke godtgjøres ved at oplæse, hvad der desangaaende er nedskrevet, see § 201.

§ 246.

Har den Anklagede under den forudgaaende Undersøgelse afgivet Tilstaaelse eller Forklaring, som kan faae Indflydelse paa Sagens Bedømmelse, føres Beviset herfor, naar Tilstaaelsen eller Forklaringen er afgivet for Dommeren, og den Anklagede i Henhold til § 92 er blevet behørig advaret af denne, ved at oplæse den afgivne Tilstaaelse eller Forklaring, men i alle andre Tilfælde ved at føre de Politiebedsmænd og Betjente, til hvem eller i hvis Nærværelse den er afgivet, som Vidner. Vidnet er berettiget til at eftersee de Forundersøgelsen vedkommende Akter, men maa ikke forklare om nogen Yttring af den Anklagede, naar det ikke ved at see samme gjengivet, med Bestemthed erindrer, at en saadan er falden.

§ 247.

En Tilstaaelse af en Anklagede kan ikke benyttes som Bevis mod ham, naar den er fremkaldt ved Løfter eller Trusler. Paa staaer den Anklagede at saadanne Løfter eller Trusler ere anvendte, men den, til hvem Tilstaaelsen er afgivet, edelig benægter saadant, bliver Tilstaaelsen tilstedelig som Bevismiddel, medmindre den Anklagede kan godtgjøre sin Paa stands Rigtighed med tilstrækkelige Beviser.